

Digitales Brandenburg

hosted by Universitätsbibliothek Potsdam

petirat rabenu ha-qadoš mi-belz

Roqaḥ, Jehošu`a ben šalom

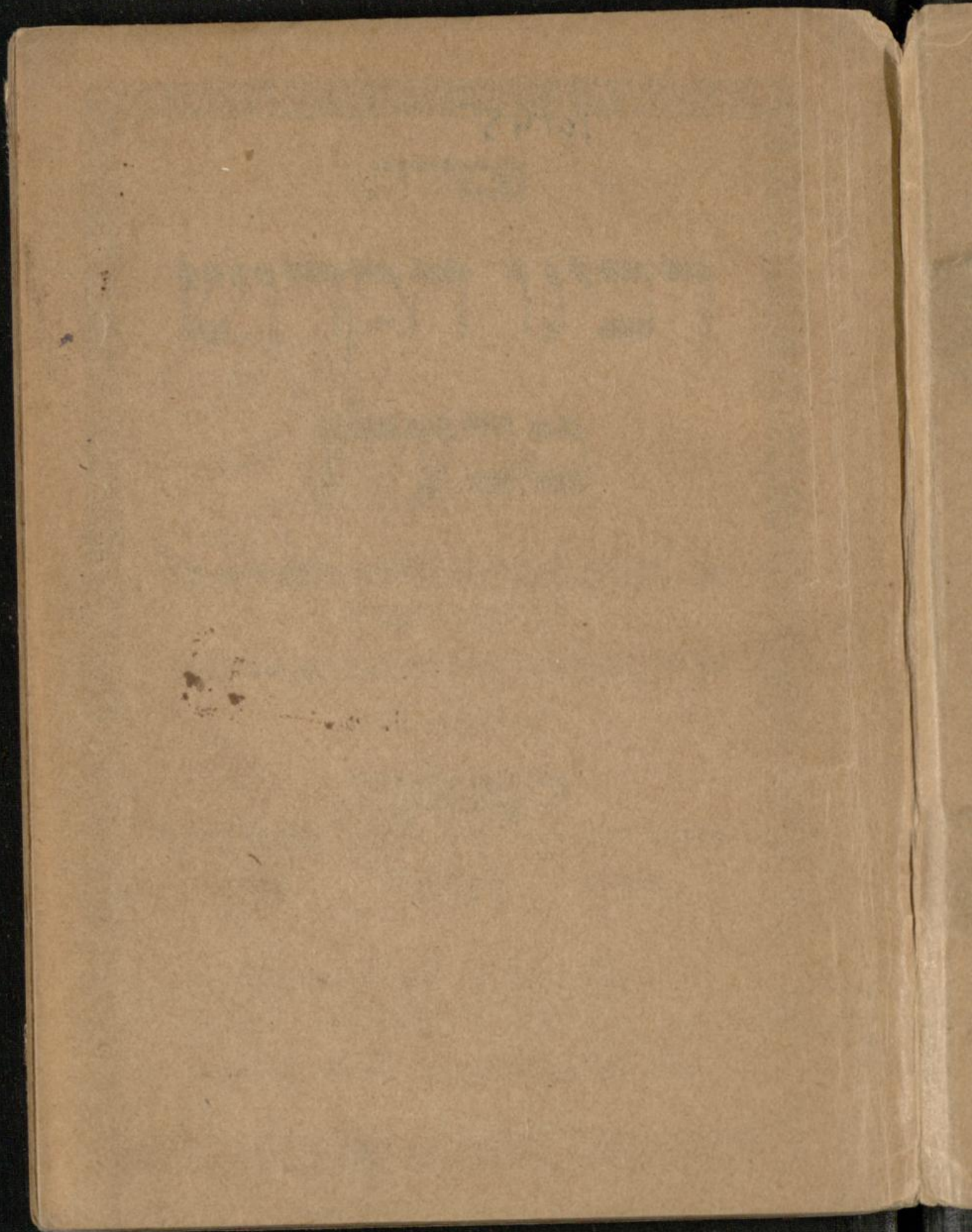
Lemberg, 1894

urn:nbn:de:kobv:517-vlib-10844

פטרות דה"ק מצעלז

MG. VII. 222.

UNIVERSITÄT POTSDAM
Universitätsbibliothek

10145

פטירת

רבינו הקדוש מבעל

עם הרבה סיפורים נפלאים המעידים על
קדושתו וחכמתו:

מחירו 12 קרייצער. 50 שטיק 100.225 שטיק 325

לעמבערג.

ברפוס הרב וכו' מו"ה יעקב עהרענפרייז.

בשנת תרנ"ד לפ"ק

Eigenthum und Verlag von Jakob Ehrenpreis.

Nachdruck vorbehalten.

Lemberg, Druck von Felix Bednarski 1894.

הצדיק

הקדוש מצעלו הרב הגאון וכו' מורנו ר' יהושע רוקח בן הצדיק הקדוש וכו' מורנו ר' שלום זלנה"ה. חלה בחורף שנת תרכ"ד מחלה אנושה מאד, וגסע לוויען לעשות לו שם אפערזאליע, אחרי האפערזאליאן חלה מאד כי האפערזאליע הייתה אנושה מאד ובקש מאנשיו כי יזבילוהו תיכף לביתו ואמר כי חפץ הוא לבוע על מטתו, ולקחו אתו רופא גדול ללוחו בדרך ובהיותו בדרך על מסלת הברזל נשבה ארון הקודש וילאה נשמתו בטרהרה ביום ג' פ' משפטים כ"ג שבט תרכ"ד בשנת השבעים לימי חייו. בצכיה גדולה הביאו את גויתו לבעלו, השמועה הזאת פלחה כליות ולבות כל אחינו בני ישראל ובלב נשבר ובעיניים זולגות דמעה עפו כחץ מקשת לחלק לו את הכבוד האחרון תכמה עירות ואלפים מצני ישראל נהרו אחרי מטתו ללות את נשמתו הטהורה ביום ד' משפטים, ערך עשרים חלף איש וכולם ספרו עליו ויקוננו במר נפש הי לדיק הי חסיד וגעו בצכיה גדולה כי חשך מאורס בא שמשם, וגשאו עליו מספר מר בכל ערי ישראל, הצדיק כתב לוואה בעיר וויען וזוה כי יחתמו את הלוואה וימסרוהו להרב מראווע הגאון ר' בעריש ראפפורט, ועוד לא פתחו אותה. פטירת הצדיק הקדוש היא יגון ואנחה לכל בית ישראל עליו יקוננו שלשה עמודי העולם תורה, עבודה, גמילות חסדים, תהי נפשו לרורה בלרור החיים עם נשמת אבותינו הקדושים. ולעשות אזכרה לצדיק אמרנו לאסוף את הספורים הנפלאים אשר שמענו מפי אנשים

אנשים
ישראל
ואיך

(ח)
לו
היה
על
בש
קיד
ונר
בר
לר
ה
מ

)
ל
ו

אנשים נאמנים חסידים ואנשי מעשה וליחוס לפני בני
ישראל למען יקראו ויראו את גודל קדושת אדמו"ר זללה"ה
ואיך צריך להאמין בצדיקי אמת . זכותם יעמוד לנו עד
עולם אכי"ר :

ספורים נפלאים מצדיק מבעלז

(א) בשנת תרמ"ז בא בחור אחד מארץ הגר ושמו דוד
להצדיק לבעלז ונתן לו פתקה ויבקשו כי יבטיח
לו כי ינצל מעבודת הזבא וילא חפשי , והבחור ההוא
היה גבה קומה ועב הכרם , ויאמר לו הצדיק שבות פה
על יום השבת ויעש כן . ויהי כליל שבת עמד הבחור
בשעת הקידוש ואחר הקידוש אמר לו הרבי "לדוק הא לך
קידוש" וכן היה בכל הסעודות קרא אותו הרבי לדוק
ונתן לו גם שירים . וביום א' ויבא הבחור להרבי לקחת
ברכת הפרידה וישאל להרבי שמי דוד והרבי קרא אותי
לדוק ? ויענהו הרבי לאמר גם כשתבוא לבחינה לעבודת
הזבא יקראו אותך לדוק וישלחך לחפשי בעבור שאתה עב
מאד (צא-דיק) וברכת הצדיק נתקימה כי שלחוהו חפשי
מעבודת הזבא בעבור שהיה עב מאוד :

(ב) בשנת תרמ"ב בא לרבו הקדוש איש חוכר שדות
(פאסיגסער) מסביבות עיר קראקא ושמו ר' ניסן .
להאיש ההוא היו לרות גדולות כי כסף רב אבד בעסקו
ולסוף חפץ הארון בעל הכפר והשדות שלו להוליאן מנחלתו .
ו יכע

ויסע בשברון לב ויבא להרבי . הרבי אמר לו כי ישאר
 על שבת קודש . ויהי ביום השבת בעת נחנו את הבשר
 על השלחן ויאמר לו הרבי בגמרא הקדושה נמלא כי
 "האוכל בשר בחלום סימן היא שיחעשר" הא לך בשר
 בהקיץ וזודאי תהיה עשיר . ביום א' בא לקחת ברכת
 הפרידה מהרבי ויברכו הרבי ויאמר לו אל תדאג כלום
 כי הארון יתן לך הנחה ועוד יבקשך כי תשאר בנחלתו,
 ויסע האיש שמח וטוב לב וצבואו לביתו ותאמר לו אשתו
 כי הארון שלח לקרוא אותו זה שני פעמים , וילך תיכף
 לבית הארון וכבואו בקש אותו כי ישב . ויאמר לו דע
 כי בליל מולאי שבת ראיתי בחלומי יהודי אחד גבוה ,
 והתחיל לתאר אותו איך היתה תמונתו (תמש תמונת
 הצדיק מצעלו) ואמר לי כי אם לא אשכיר לך את שדותי
 חמות אנכי ובני . לכן תשאר אתה אללי ואנכי אלוה לך
 אלף כסף והשנה הזאת אתן לך במתנה חלי מעות מן
 שכר שדותי שאתה נותן לי שנה שנה . היהודי הביע לו
 חודתו והתחיל להלליח עוד הפעם , הוא חי עוד עד
 היום והוא עשיר גדול וצעל לזקה :

(ג) בארץ רוסיא התחתן גביר אחד עם יתום למדן
 גדול . שבע אחת לפני החתונה נסע הגביר עם
 החתן לרצו הקדוש מצעלו למען יברכו קודם החתונה ,
 ויהי כשבאו להרבי אמר להם כי לא יראה לברכס כעת
 ברכת הפרידה רק כי ישארו אללו על שבת ואמר לו
 הגביר רבי הלא בשבת הזה חפלי לקרוא את החתן לתורה
 אויפריפין

(אויפריפין) ואיך אוכל להשאר על שבת? ויאמר לו הרבי
 חבל אני מצוה עליך כי תשאר פה. ציוס אי' צבוקר שלח
 רבינו לקרוח להגביר ואמר לו אני מצוה עליך כי לא
 תעשה את החתונה ותפייס את החתן כי ימחול לך ,
 הגביר התחיל לבכות ובקש את הרבי כי יאמר לו מדוע
 יצוה עליו להתיר את קשר השידוך ויאמר לו הרבי בעבור
 כי יש לו אח באפריקא והמיתר תרע אחר כך , ויאמר
 להגביר כי יבוא אחר התפלה עם החתן לקחת ברכת
 הפרידה . אחר התפלה כשבחו לבית הלדיק אמר להחתן
 דע כי השידוך מוכרח להתפרד ואתה ואמך תמחלו
 להתמחותן ובעד זה יתן המתחותן לאמך חמשה מאות
 ר"ב ולך מאה ר"ב ואתה תן את המאה ר"ב שלך להגבאי
 של החברה קדושה להטמיני , בקילור החתן עשה את
 אשר אמר הרבי ולקח שש מאות ר"ב ומחל להתמחותן
 וכשבחו לביתם לקח החתן חמש מאות ר"ב ונתן לאמו
 ומאה ר"ב נתן לגבאי של החברה קדושה , לפקדון כאשר
 צוה לו הלדיק . וכעבור שני שבועות מת אותו הבחור
 פתאום והגבאי של הח"ק עשה לו בעד המאה ר"ב תכריכים
 וכל צרכי קבורה גם מצבה הליצ לו . אז ראו כי נביא
 הוא הלדיק כי אם היה עושה הגביר את החתונה היתה
 בתו צריכה ליקח חליצה מאחי המת אשר היה באפריקא
 והיתה עבונה לעולם :

(ד) פעם אחת בא להלדיק מבעלזא אופה לחם מאונגריא
 והתחיל לבכות לפני הלדיק כי זה כמה שבועות

אשר

אשר לחמו לא יללח את אשר הוא אופה או כי ישרף
 כולו או כי הוא איננו מאופה היטב ומפני זה הוא מחוסר
 פרנסה ונעשה אביון גדול, ובאותה שעה היה בחדר
 הרבי שק עם צללים ואמר לו הרבי אני נוחן לך במתנה
 אלו הצללים, האופה עומד משתאה ואינו מבין למה לו
 צללים ויהי כאשר ראה הרבי כי האופה עומד ומתמה,
 ויאמר לו אל תתפלא כלום וקח אלו הצללים כי צללים
 בלא לחם לא יוכלו לאכול ויעזור לך השי"ת ופתך יהיה
 טוב ויהיה לך פרנסה ברוח (לדיק גוזר והקב"ה מקיים)
 וברכת הלדיק נתקיימה וכשבח לביתו התחיל לאפות לחם
 והלחם היה טוב מאזי וקפלו עליו קונים רבים והוא מלליח
 בזה עד היום :

(ה) באונגריא היה איש מוכר יי"ש והיה רשע גמור
 ומחלל שבת והיה משחק מלדיקים, פעם אחת
 נתאספו אליו חסידים מבעלו שנסעו לביתם מהלדיק וידברו
 ביניהם אורות הדברים הנפלאים שראו מהלדיק, וילחוק
 האיש מוכר היי"ש מהם וילעג גם מהלדיק מבעלו, ויאמרו
 לו החסידים, אל נא תמלא שחוק פיך ללחק מהלדיק
 למען לא תענש ח"ו, אז מלא האיש שחוק פיו עוד יותר
 ויאמר אני אינני ירא כלל וכלל, לא עברו רגעים אחדים
 ונעשה גילעהמט ויהי רעש גדול בעיר, ואחי אותו האיש
 נסע חיכה להלדיק לבעלו ויספר לו את כל המאורע ויען
 אותו הלדיק ויאמר את כבודי אני מוחל כי לא אחפוץ
 שינש איש ישראל בשבילי אבל מי יודע אם ימחול לו ה'
 והתחיל

והתחיל אחי המוכר י"ש לבכות מאד לפני רבינו הקדוש
 ויאמר לו רבינו בא אתה עם אחיך אלי על ראש השנה,
 ויהי כן ויבא האיש מוכר י"ש ואחיו להלדיק על ראש
 השנה, ערב ראש השנה באו שניהם לבית הלדיק ויבך
 האיש מאד לפני רבינו כי ימחול לו ויענהו רבינו הנה
 אנכי מוחל לך אבל לריך אתה לקבל עליך לעשות תשובה.
 הנה יום הדין ממשמש ובא ותזכה לפני ה' כי ימחול לך
 ותקבל עליך כי מהיום והלאה לא תחלל שבת ולא תעבור
 חער על זקנך ותתנהג בכשרות כיהודי כשר. בקי"ור
 האיש זכה מאד ועשה תשובה שלימה, כל ימי ראש השנה
 ועשרת ימי תשובה הלכו תפלותיו עד לב השמים וזיוס
 ערב יו"כ נעשה בריא והלך עוד הפעם להרבי וזרכו
 רבינו בגמר טוב, אחר יו"כ נעשה בריא אולם ואמר לו
 רבינו כי יסע לביתו ויעש כן ויסע לביתו וקנה לו אחרונג
 ועשה לו סוכה ולקח לו אורחים עניים לסוכתו, בקי"ור
 המוכר י"ש נעשה חסיד גדול ולקח לו מלמד ולמד עמו
 כל יום כעלות השחר וגסע כל חודש להלדיק לבעלו ועשה
 לרקות ומעשים טובים:

פעם אחת ישב האיש הנ"ל אלל רבינו בסעודת ראש
 חודש, אחר ברכת המזון הלכו כל האנשים לביתם
 ורק האיש המוכר י"ש נשאר שם, ויאמר לו רבינו ספר
 לי את התנהגותך, ויספר לרבינו כי הוא עומד בחלום
 הלילה כל לילה ולילה וגס על כל שבת יקח לו אורחים
 לשלחנו ועוד דברים טובים כאלה, ויאמר לו רבינו הקדוש

במקום

"במקום שבעלי תשובה עומדים אין לריקים נמורים יכולים
 לעמוד" כי בעלי תשובה התה במדרגה גבוהה יותר
 מלריקים, ובדבורם אמר לרבינו כי חפץ הוא לזכות לראות
 את מלך המשיח, ויאמר לו רבינו כשחסע לביחך חסע
 אלל גבול אונגריא שם יש יער וביער הזה עומד בית קטן
 אשר בו הוא מלך המשיח. וכשנסע לביתו נסע דרך
 אותו הגבול והלך ביער וירא שם בית קטן וילך שמה,
 ובבואו לבית והנה חושך ואפלה בבית ועשן גדול ואשת
 בעל הבית עומדת ומצטלת תפוחי אדמה, וישאל אותה
 איה אישך כי דבר לי אליו כי יש לי בית ממכר י"ש
 וחפלי כי יהיה אללי לנאמן. ותען אותו האשה ותאמר,
 אדוני אל תלחק ממנו ומאישי כי הוא לא יודע לכתוב
 ולא לחשוב חשבונות ומה יעזור לך במסחרך? כמעט שידע
 להתפלל, המוכר י"ש הפליר בה ואמר חפלתו לדבר עמו
 אך דברים אחרים, ותאמר אליו האשה בא הנה אחר
 חפלת מעריב אז יהיה בביתו, אחר חפלת מעריב הלך
 לשם וראה אותו יושב ועוסק בצוהר, ונתן לו שלום ואמר
 לו הרבי מצעלו שלחנו אליך, כיון שהגיד את התיבות
 האלו לא הספיק להגיד והנה נעלם האיש מעיניו וגם
 הבית וכל הדברים לא היו עוד, אז הלך בפחד גדול
 ובמורא אל הדרך ונסע לחזרה לבעלו וסיפר כל זאת
 להלדיק ויאמר לו רבינו דע כי זכית זכות גדול שראית
 פעם אחת את מלך המשיח, בקילור האיש נעשה בכל
 יום יותר ירא ושלם וחסיד גדול ועשה לדקות רבות וכל
 מה

מה
 בא
 כי
 אח
 אזכ
 נתר
 הר
 ברכ
 ונס
 כונ
 הר
 של
 רבי
 אח
 פנו
 את
 וכת
 (1)
 דלק
 כה
 לה
 לך

מה שהוסיף ליתן לרקת נעשה עשיר יותר , פעם אחת
 בא לבעלז על חנוכה ושלא רבינו לקרוא אותו ואמר לו
 כי יסע לביתו, האיש התחיל לזכות מאד לפני רבינו ואמר
 אחרי שנסעתי מרחק רב כזה , וסבלתי עינוי הדרך לא
 אזכה לשמוע ברכות נר חנוכה מפי רבינו? בקילור הרבי
 נתראה כי ישאר אללו עד אחר ברכת נר חנוכה של לילה
 הראשונה ואחר כן יסע תיכף לביתו , וכן עשה ואחר
 ברכות נר חנוכה לקח ברכת הפרידה מאת רבינו הלריק
 ונסע לביתו. כשבא לביתו חלה ונפל למשכב והבין תיכף
 כונת רבינו שזה עליו ליסע לביתו ועשה לואה ולואה שיתנו
 הרבה מעות על לרקת ועל ארץ ישראל . וביום האחרון
 של חנוכה גוע ויאסף זקן בן שבעים ושתיים שנה. אנשים
 רבים ללווהו לבית עולמו כיאות לבעל תשובה. שני ימים
 אחר פטירתו בא בחלום לבנו וסיפר לו כי הכריזו ברקיע
 „פנו מקום להבעל תשובה מבעלז“ ונכנס לגן עדן וראה
 את אביו הקדוש של הלריק מבעלז הלריק ר' שלום זללה"ה
 וכתר זהב בראשו ופניו מאירים כשמש בתקופת תמוז :

(ו) ביאסי היה איש אחר סוחר עורות מעובדים והיה
 מתנגד גדול והיה חשוכי בניס ר"ל ואשתו הייתה
 לרקת ושני פעמים בשנה הייתה נוסעת להלריק מבעלז ,
 כה עברו עשר שנים ויותר ולא היה לה בניס אז אמר
 לה האיש כבר פזרת הרבה כסף בנסיעותיך לבעלז ואין
 לך מזה שום תועלת לכן הסכמתי בדעתי לגרשך כדין

היושב

היושב עם אשתו עשר שנים ואין לה בנים לריך לגרשה .
האשה נסעה תיכף לבעלו והתחילה לבכות מאד לפני רבינו
כי אישה חפץ לגרשה בעבור שאין לה בנים , ויכמרו
רחמי הדריק עליה מאד ויאמר לה נסעי לבאלחאב לקנות
עורות ומשם תשועיך תבוא . ותשאל את רבינו רבי איך
אושע משם ויען אותה רבינו ויאמר אל תשאלו שאלות
רבות ורק עשה כאשר לוייתך . ותסע מבעלו לבאלחאב ותלך
אל בית פאצריק מעורות לקנות שם עורות , ויהי כאשר
עמדה שם לקנות סחורה והנה רווק זקן בא לחנות ויאמר
לה איך באת הלום הלא אתה דרה ביאסי ? האשה עומדת
ומצטת אליו ותשאלהו איך תכירוני ותאמרו לי את (דיא) ?
ויען לה הבחור למה לא תזכרי כי היית ארוסתי ולא
חפלת בהשירוך ואנכי קללתיך אז כי לא יהיו לך בנים ,
כששמעה האשה זאת נבהלה מאד ותחל לבכות לפני הבחור
ותאמר אליו כמה כסף שתרצה אתן לך רק כי תמחול
לי , הבחור ענה לה לפי האמת לא היה לי למחול לך ,
כי בושחתי אז בוששה גדולה והולאת עלי שם רע כי יש לי
חולי נופל ר"ל ומפני זה לא יכולתי להנשא , רק מפני
שירעתי כי רצון הדריק מבעלו הוא שאמחול לך לכן אני
מוחל לך , ורק באופן זה , יש לו אחות אלמנה בכפר
הסמוך לפעסט ולה שני בנים להשיאם אם תקבל עליך
להשיאם אני מוחל לך בתחילה במורה ותלך בן אשר יאיר
את העולם בתורתו , כששמעה האשה זאת חפלה לשאל
אותו על שם אחותו ונפל עששית עם נאפט והתחיל

הנפט לדלק והבחור נעלם , האשה סבבה בכל הרחובות
 לבקש אותו הבחור ולא מצאה אותו , ותשאל לכל אנשי
 העיר אם ידעו דבר מאותו הבחור וכולם אמרו כי לא
 היה בזה בחור כזה . בקי"ור הוא נשארה ללון בלילה
 ההוא בבאליחוב כי אמרה כי ביום מחר תמצאונו , בלילה
 בא אליה הבחור בחלום ואמר לה כי שם אחותו שרה
 ומתגוררת בכפר ומה שם הכפר ושם בניה . בבקר קמה
 ממשכבה ותשכור לה עגלה ונסעה לעיר פעסט, ובהיותה
 בדרך סמ"ך לעיר פעסט נטתה מן הדרך ותמע ביער
 אחד . היום נטה לערוב ואחא לילה והיא ובעל העגלה
 התחילו לבכות מאד ותישן בבכיה . והבעל עגלה יושב
 ונוסע ואינו יודע הדרך , וירא והנה רווק אחד זקן הולך
 לנגדו ויקח את הסוס במתגו ויוליכו על הדרך , והבחור
 ההוא נעלם מעיניו , וכיון שבא הבעל עגלה על הדרך
 שמח מאוד והעיר אותה משנתה ויספר לה את כל המאורע
 והתחיל לתאר פני הבחור ההוא אשר הוליך את הסוס
 על הדרך . כשמעה זאת אחזתה רעדה כי זה הוא אותו
 הבחור מבאליחוב, המה נוסעים הלחה ויראו בית מרחוק
 ויעמדו שם וסלך אל תוך הבית , ותשאל שם את בעלת
 הבית על אודות אשה שרה אשר יש לה שני בנים להשיאם
 ותאמר האשה אני הוא , ותאמר אליה האשה , אחיך
 אמר לי כי השיא את שני בניכם , ותען האשה אליה
 אל נא יקירתי תשחק ממנו ואם משונעת את לבי לך אל
 בית המשונעים הנה אחי מת זה יותר משלש שנים ואיך

תאמרו

תאמר לי כי שלחך אלי ואמר לך כי חשיא בני? בקינור
 התחילה לספר להאשה את כל המעשה וליירה לה את פני
 אחיה תוארו ומראהו אבל האשה שרה לא האמינה לדבריה
 ותחשוב כי משוגעת היא, כלילה שכבו על משכבם וישנו.
 ויבא אחי שרה אליה בחלום הלילה ויאמר לה כי האשה
 הזאת מעיר יאם תעשה חתונה לשני צניה ובעבור זה
 יתחול לה מה שבישה אותו וספר לה כל המעשה, אז
 האמינה האשה שרה להאשה מיאם ובבוקר קמו ממשכבם
 והכינו עלמן לדרך ונסעו שתיים יחדיו לעיר פעסט ולקחו
 בגדי חתונה והאשה נתנה לשרה אלף ר"כ לסלק את
 המתור נדן. והסכימו כי למחרת היום ההוא תסע האשה
 לביתה. כלילה בא הבחור הנ"ל בחלום להאשה וזוה לה
 כי לא תסע עד אחר שבת מפני שבאותו השבת לריך
 להיות האופריפנים. אבל האשה חפלה מאד לשוב לביתה
 כי זה כבר שלא היתה צביתה ונסעה בבוקר לביתה, עוד
 לא עברה כברת ארץ נשברה אופן העגלה תחתיה עד כי
 כמעט שנהרגה, אז ראתה כי כן הוא הגזר משמים כי
 לא תסע ונשאה על שבת בכפר וביום השבת עשו משחה
 ושמחה וביום א' נסעה לביתה, וספרה לאישה את כל
 המאורע אז אמר האיש עתה אראה כי הלדיק היא באמת
 נביא גדול והתחיל להאמין באמונה שלימה באמונת לדיקים.
 האשה נתעברה וילדה לטי' חדשים בן זכר ועשו משחה ושמחה
 גדולה:

(ז) פעם אחת בא מוכסן אחד מארץ רוסיא להלדיק
 מצעלו על חג השבועות זה הי' ימים אחדים קודם
 חג השבועות וכשבא לבית הלדיק ליחן לו שלום אמר לו
 רבינו הקדוש לך לביתך לחיים ולשלום אני נותן לך במתנה
 אזור שלי ובחג השבועות כשתהיה נעור כלילה תהיה חגור
 באזור שלי, המוכסן התחיל לבקש מלפני רבינו כי נסע
 נסיעה גדולה ורולה להשאר על חג השבועות אלל רבינו
 אבל הלדיק ענהו כי לא ישאל שום שאלות ואם אני מצוה
 עליך כן עשה ורק בחג השבועות לא ילך לבית הכנסת
 להיות נעור כלילה רק יהיה נעור בביתו כל הלילה וילך
 חבוש בחגור של רבינו. המוכסן לקח ברכת הפרידה
 מהלדיק ויסע לביתו ובא לביתו ערב שבועות סמוך למנחה.
 אשתו כשראתה אותו עמדה ותמהה מאד מה זה? וסיפר
 לה כל המעשה, אז אמרה אם לזה כן הלדיק בודאי יש
 בזה כונה. כליל החג לקח המוכסן את חגורו של רבינו
 וחגר עליו וישב לאמר תיקון שבועות, בשעה א' אחר
 חלות הלילה באו שלשה בזלנים לבית ובידיהם מקלות של
 ברזל וישאל אותם המוכסן מה חפצם? וכיון שראו את
 האזור של הלדיק נבהלו מאד ולא יכלו לענות אותו,
 המוכסן לקח את האזור וקשר ידיהם היטב והמה כפסלים
 לא יכלו לעשות דבר, ושלא אחר שוטרים, ולקחו אותם
 לתפיסה והמה הודו כי כאשר ידעו שהמוכסן נסע מביתו
 לכן באו לביתו להרוג את אנשי הבית ולשלול את כל אשר
 בבית ורק כי ראו את החגורה אשר חגר המוכסן נבהלו
 מאד

מאד ולא יכלו לעשות דבר, זכותו של הצדיק הקדוש יעמוד לנו לשמרו מכל רע עד עולם :

(ח) לפני שנים אחדות , נלרכו לקחת להם רב בעיר קטנה הסמוכה לגבול אונגריא , ובעיר הזאת היו הרבה מחסידי בעלז , ונסעו להצדיק לשאול את פיו את מי יבחרו להם לרב ויאמר להם הצדיק כי סמוך לעיר מונקאטש יש שם בכפר שוחט אחד אותו יקחו להם לרב ויתן להם מכתב חתום להשוחט ההוא ויהי כאשר באו לשם להשוחט ראו אותו יושב ולומד בחומש , הוא נתן להם שלום וישאל אותם מה היתה חפלים ? ויענו אותו לאמר חפלים אנו כי תהיה לרב בעירנו , אבל השוחט ענה אותם, אל תלחקו ממני כי כמעט שאני יודע ללמוד מעט חומש ואחס חפלים כי אהיה לרב עליכם , אז נתנו לו את המכתב החתום של הצדיק מבעלז, ויהי כקראו את המכתב הזה זלנו עיניו דמעות , ויאמר להם אנכי לא חפלתי להיות נגלה בקהל אבל אם הצדיק מבעלז גזר כי אגלה את עצמי. מוכרח אני לעשות כדבריו כי אם אלל הקב"ה כביכול כתיב "רצון יראיו יעשה" שעושה רצונם של הצדיקים מכל שכן אנכי בשר ודם מוכרח אנכי לעשות את אשר צוה עלי הצדיק , בקילור האנשים התמהמהו שם אללו ימים אחדים ויקחו אותו עמם לרב בעירם, ביום השבת דרש דרשה נחמדה בחריפות גדולה . וביום א' התקבלו כל אנשי העיר וחתמו ידם על כתב הרבנות ונתנו לו , ורק אחד מראשי הקהלה פתח ר' מרדכי הוא היה מתנגד

גדול

גדול ולא רצה לחתום את עלמו על כתב הרבנות כי
 אמר כי אינו חפץ כי שוחט מכפר יהיה רב בעירס. ולכן
 ראש הקהל הזה שבב להרב הנ"ל יסורים בכל פעם, פעם
 אחת נסע הרב הנ"ל לבעלו לרבינו והתנולל לפני רבינו על
 אודות ראש הקהל הזה שאינו חפץ לחתום על כתב רבנות
 שלו ועושה לו דברים רעים, ויען אותו הלדיק לאמר אל
 תדאג "הוא לא חפץ לכתוב" ולכן "לא יוכל עוד לכתוב"
 המלים האלה ילאו מפי הלדיק ביום א' בשעה השניה אחר
 נהרים וכן היה כי ראש הקהל ישב אז בביתו ואכל
 ארוחת הנהרים ואחזהו השבץ ולא היה יכול להזיז ידיו
 לעשות דבר (ער איז גילעהמט גיווארין אויף דיא הענד),
 ומיכף קראו לרופאים אבל לא יכלו להועיל מאומה, וכיון
 שבא הרב הנ"ל מהלדיק מבעלו וסיפר לאנשי העיר את
 אשר אמר הלדיק נעשה רעם גדול בעיר, ומשפחתו של
 ראש הקהל החילה לבקש מאת ראש הקהל כי יסע להלדיק
 מבעלו אבל הוא לא רצה לנסוע, וכה עברו כמה חדשים
 גדולי הרופאים הלכו אליו לרפאותו אבל לא הועילו לו
 מאומה, סוף הדבר היה כי בקש מחילה מאת הרב ונתרצו
 זה לזה ונסעו שניהם לרבינו לבעלו, כשבאו לבעלו אמר לו
 רבינו לראש הקהל, חתום עלמוך על כתב הרבנות של אותו
 הרב, אמר ראש הקהל לרבינו רבי לא אוכל לחתום כי
 אחזני השבץ בידי, ויאמר לו הלדיק אם תקבל עליך בלב
 שלם לחתום על כתב הרבנות וגם תקבל עליך לכבד את
 הרב כיאות אז תוכל לכתוב, התחיל לבכות ואמר

רבי

תוד
 עיר
 היו
 את
 עיר
 לרב
 לשם
 להם
 אמר
 חס,
 ימש
 את
 כתב
 ילתי
 גלה
 ב"ה
 קים
 אשר
 אללו
 שבת
 בלו
 ו
 ונגד

רבי הנני מקבל עלי בשבועה כי אכבד את הרב ויאמר לו
 רבינו הא לך את העט וכחוב ידך על כתב הרבנות, ויקח
 את העט בידו ותיקף נחרפא רפואה שלימה והתחיל לכתוב
 ככל האדם, מהיום ההוא והלאה כבד את הרב מאד והאמין
 בהלדיק ונסע לבעלו על כל יום טוב, ויהי אחרי שנים
 ימים ויחלה הרב ויגוע וימת בר"ח ניסן, ואיזה ימים
 אחר פטירתו נעלמה נערה אחת מן הנולדים, והתחילו
 הנולדים לאמר כי היהודים שחטו את הילדה לקחת מדמה
 למלות הפסח ונעשה רעש גדול, ואבי הנערה הלך לבקש
 את בתו וימלא את גויתה שחוטה במרחף אחת הנולדות,
 ויהי כאשר לקחו את האשה הנולדת אל בית האסורים
 ותאמר כי ר' מרדכי ראש הקהל שחט את הנערה ויקח
 את דמה ללוחית אחת ואת גויתה השליך בתוך המרחף
 שלה, אז לקחו תיכף את ר' מרדכי לבית האסורים והתחילו
 ליסרו ביסורים גדולים ונוראים כי יודה בעלמו והוא בכה
 ולעק מה אחס חפלים ממני אנכי לא אדע שום דבר, אבל
 לא הועילה לו לעקחו וכל יום ויום תלוהו אותו ראשו
 למטה ורגליו למעלה ועוד יסורים וענוים קשים, ובין כך
 היה שם נולרי אחד אשר חקן את כותלי בית הכנסת והוא
 היה גיסה של אותה הנולדת אשר מלאו אללה את
 הנערה, ויאמר להנקס גם הוא מהיהודים ויקח ללוחית
 מלאה דם ויעמיד בארון הקודש, והלך אל בית המשפט
 וסיפר כי ראה בארון הקודש דם ומסתמא הוא הדם של
 הנערה שלקחו היהודים לפסח, והשופטים הסכימו כי בשבת

קודם חור היום ילכו אנשי חיל לבית הכנסת ויקיפו על
 בית הכנסת ויחפשו שם אש אמת הדבר, אבל שומר
 ישראל ישחק ילעג לאוררי ישראל ולכל תעלולותיהם ובליל
 שבת קודש בא הרב בחלוס להשמע מבית הכנסת ואמר
 לו כי ילך היכף לבית הכנסת ויקח משם את הללויות
 עם דם שהעמיד שם הלורר ולהעמיד שם ללויות עם יין
 לקידוש, השמש הקיץ תיכף והלך בחרדה גדולה לבית
 הכנסת ועשה כן כאשר לזה לו הרב, בבקר השכם סבבו
 שרי לבא עם אנשי חיל את הבית הכנסת, וגם הנוצרי
 ההוא שתקן את כותלי בית הכנסת הלך עמהם, והראה
 על הללויות שעמדה בחוך ארון הקודש, השר הלך ולקח
 את הללויות מן הארון הקודש ומזג לתוך כוס אחד והנה
 הוא יין, אז לעק בקול גדול על הנוצרי ואמר ענוש תענש
 קשה כי רמייתי וגם הולאת שם רע על ישראל ושקר
 דברת, הנוצרי נבהל מאד, ראשית מפני פחד השר, ושנית
 כי ראה נפלאות ה' כי ידע כי הוא בעלמו העמיד דם
 והנה הוא יין ומפחדו הודה בעלמו לפני השר ואמר, אדוני
 השר מודה אני לפניך כי אני בעלמי העמדתי דם בארון
 הקודש ופלא גדול הוא בעיני איך נהפך ליין, אמר לו
 השר, רואה אתה כי הקב"ה עושה עם ישראל נסים בעבור
 כי איום אשמים בדבר ולכן אמור לי האמת אם הנוצריית
 הרגה את הילדה, בקילור הוא סיפר כי בעיניו ראה כי
 הנוצריית הרגה את הנערה עבור מחלוקת שהיה ביניהן,
 אז הולילו את ר' מרדכי ראש הקהל לחפשי ולכל היהודים

נר לו
 יקח
 תוב
 אמין
 תים
 מים
 חילו
 ימה
 בקש
 ות,
 רים
 יקח
 יחף
 חילו
 זכה
 אבל
 אשו
 כך
 הוא
 את
 זית
 פט
 של
 בת

היה ששון ושמחה, אחרי כן סיפר ר' מרדכי כי כל הימים
 שענו אותו בעיניו קשים ראה לפניו את דמות דיוקנו
 של הרב מן העיר הזאת שעמד אליו ואומר לו אל תירא
 ואל תפחד אני הייתי אחד מן הל"ו לדיקים, כל זמן
 שהייתי חי הייתי מבין על העיר ולא היה שום אסון. אבל
 אחרי מותי בעבור שלא האמנת מקודם באמונת לדיקים
 וגם לערתי לכן בא לך העונש הזה, אבל אל תפחד כי
 משפטך כאור ילא ולא יהיה לך עוד שום רעה ויגון לא
 לך ולא לכל אנשי העיר כי אני על העיר הזאת גם
 אחרי מותי כבחיים הייתי, זכות הלדיקים הקדושים יעמוד
 לנו ולכל ישראל לשמרנו מכל פגע רע ומלרה ויגון ושלוס
 על ישראל אמן :

(יוד) בארץ מאלרוי בעיר קטנה היה עושר אחד מחסידי
 בעלז אשר היה נותן לדיקה בסתר למען לא ידע
 איש אם הוא נותן ולדקתו הגדולה היתה כי נתן מעות
 לאחד ממכיריו כי יחפש אם ימלא יולדת עניה יתן לה
 כל מה שצריכה למענה ולמען הצריח מילה, והאיש נשבע
 להגביר כי לא ידע איש כי הוא נותן זאת, האיש נתן
 לכל היולדות מהעיר הזאת וגם מהסביבות כל הנלרך כן
 היה הרבה שנים ולא ידע מזה איש כי ממעות הגביר
 הוא נותן, ולבד זה לא היה נותן לדיקה שום דבר ואנשי
 עירו שנאוהו, לימים חלה הגביר ומת, באותו היום שמת
 היה הלדיק מצעלו נאנח ואמר היום מת במאלרוי יהודי
 שהחיה אלפים יולדות עניות, וכשמת העושר הלכו קרוביו
 להחברה

להחצרה קדושה לעשות לו לרכי קבורה, אמרו הגבאים של
 החברה קדושה כי חפלים הם שני מאות אדומים בעד
 מקום קבורתו מפני כי לא נתן ללדקה כל ימיו מאומה
 ועל העיר לא נתן מאומה בחייו, בקילור מכרחים היו
 ליתן להגבאים את הכסף וקברו אותו אלל הגדה, ואחרי
 הקבורה חלו הגבאים מאד ושלחו להלדיק מצעלו שליח כי
 יבקש רחמים עליהם, ויאמר הלדיק כי זה העונש בא
 עליהם מפני שביישו את הגביר ולא קברוהו על מקום
 מכובד ויספר הלדיק את כל הלדקה אשר עשה הגביר עם
 יולדות עניות ואיש לא ידע מזה, ויבך השליח מאד לפני
 הלדיק כי יעשה להגבאים טובה ויען הלדיק כי אין לו
 רשות למחול כבודו של אותו הגביר רק הגבאים בעלמם
 בחלים יסעו עם עשרה אנשים על הבית עלמין לבקש
 מחילה מהגביר כי ימחול להם מה שביישו אותו וזכות
 זה יתרפאו רפואה שלימה. השליח בא לעירו ויספר זאת
 להגבאים ויסעו הגבאים עם מגין על בית הקברות ויבקשו
 מחילה מהגביר, כלילה בא הגביר בחלום לכל אחד מן
 הגבאים ויאמר להם כי לא חפץ למחול להם אך שמע
 ברקיע כי כן הוא רצון הלדיק מצעלו כי ימחול ולכן הוא
 מוחל להם ויהיו כולם בדואים, אך יבקש מהם כי יעשו
 חברת גדקה ליתן להיולדות העניות כל הנרך להם ואת
 השני מאות אדומים שלקחו אללו בגזילה בעד קברו יהיו
 ג"כ על הלדקה הזאת, הגבאים נתרפאו ויעשו חסיפה וכל
 אחד מהם נתן מאה אדומים ללדקה הזאת ויעשו חברה

גדולה

מ"ט
 וקנו
 ירח
 זמן
 אבל
 קים
 ד כי
 לא
 גם
 מוד
 לום
 אירי
 ידע
 עות
 לה
 שבע
 נתן
 כן
 גביר
 אנשי
 זמנת
 הודי
 וביו

גדולה צעיר אשר תתנהג עוד עד היום ויקראוה על שם
 הנביר "נחלת יעקב". פעם אחת היחה עת לרה צעיר
 הזאת כי נתלא אלל נולרי אחד מעות מזויף ואמר כי לקח
 זאח מהנבאים של החברה קדושה ושופט העיר היה שונא
 ישראל ויקח תיכף את הנבאים של הח"ק ויאסור אותם
 בטלשלחות של ברזל וישם אותם בבית האסורים בחדר
 חושך, ויהי רעש גדול צעיר כי יראו אנשי העיר פן יגולל
 השופט הרשע עליהם עלילות ויקח עוד אנשים לתפיסה
 וילכו להשתטח על קבר הנביר למען יתעורר לבקש רחמים
 עליהם להלילם מרעתם ויבא הנביר בחלוס לשמש של
 החבורה קדושה ויאמר לו כי זה בא להם בעבור כי
 נבאי אחד מן החברה ללרכי יולדות עניות הוא גוזל עניים
 ועשה מזה עושר והנבאים האחרים לא השגיחו על זה לכן
 יקחו תיכף את כסף החבורה מאשתו של הנבאי ויתנו
 להרב ובכל פעם שיתנו לרקה ישב בזה הרב עם עוד ב'
 נבאים למען יתנהג נתינת הלדקה ציושר. ויעשו כן. ובעזר
 ה' ילאו הנבאים לחפשי רק הנבאי אשר גזל מכסף הלדקה
 מת בבית האסורים. ומאז והלאה תתנהג החבר ההזאת
 ציושר ובחמת :

ספורים נוראים נעתה מהספר היקר השגחת ה'.
 מעשה שאירע צעיר פ"ג אשר היה שם צנהמ"ד תמונה
 לנבאי איש אחד מפורסים לנניד אך שהיו מקטני
 חמנה והיה שם צנהמ"ד ברית מילה בראש השנה. וזהו
 ידוע

ידוע כי מלין התינוק קודם חקיעת שופר ואיחרו מלתקוע
 עבזר שהמחינו עד שיביאו התינוק למול אזי נתמלא הגבאי
 הנ"ל חמה ואמר בחרי אף אס אברהם אבינו היה חתך
 את חוטמו אזי היו מוכרחים כולם לחתוך את חוטמם, אזי
 אח"כ באותה שנה בחודש מנחם אב חלה בחוטמו
 חולי הנקרא רחק ר"ל אזי נסע לקיעו לקאדעמיע למלוא
 לזה מזור ותרופה והי' שם עד יו"כ וערב יו"כ אמרו
 לו הרופאים שאין לו תקנה אחרת. רק שלריכים לחתוך
 את חיטמו וחס להם בכתב שאס חולי ימות תחת ידיהם
 לא יהיה להיורשים עליהם שום טענה וציוס הכפורים
 חתכו את חוטמי ומת תחת ידיהם ואח"כ נתנוהו ציורה
 גדולה וטננו אותו על שומן משום שהיה בעל בשר מאוד
 והרופאים לריכים שומן אדם לרפואה. והא דלא נעגש מיד
 משום דאמרי' בסוטה דף כ' יש לה זכות תולה שנה כו'.
 ובודאי היו לו זכותים שהנינו עליו עד שנה ועשרה ימים
 ואף דחזינו שרשעים עושים מה שלבס חפץ והקב"ה אינו
 מעניש אותם מיד רק עבירה שיש בה חילול השם שאני
 דאמרו חז"ל אין מקיפין בחילול השם ועל אדם כזה נוכל
 לומר דהקב"ה פרע ממנו בזה העולם כדי להביאו לחיי
 העולם הבא כי היו לו שני כפרות באחת מיתה ויום
 הכפורים ובודאי הרהר ג"כ תשובה בלבו וכמו שאמרו
 חז"ל במס' יבמות דף ק"ח בריך רחמנא דכספיה לאבדן
 בהאי עלמא. זאת שמעתי מאיש נאמן ומופלג שסיפר
 זאת לדבר ברור. גם שמעתי מאנשים אחרים בזה

הסגנון

הסגנון . גם ידעתי שם האיש ומשפחתו . מהמעשה הזאת
 נוכל ללמוד מוסר השכל שלא ירחיב האדם את פיו לדבר
 מה שעולה על רוחו ושלא יתלוץ אדם ממלות התורה
 הקדושה ח"ו :

מעשה שאירע בק"ק ראגאלע שעבר דרך שם אורח אחד
 והיה לריך לשבות שם בשבת והיה אהו שמונה
 מאות ר"כ והפקיד אלל בעל אכסניא אשר היה איש נכבד
 ובמולאי שבת כאשר בקש הבעל אכסניא שיחזיר לו מעותיו
 אזי ראו כי התיבה פרולה והמנעול תקולקל והבעל אכסניא
 אומר כי נגנבו ממנו וחשד האורח את חתנו של בעל
 אכסניא אף כי היה למדן מופלג מ"מ חשד אהו מחמת
 רגלים לדבר משום שהיו לו חוכחות ע"ז . ע"כ חבט את
 חתנו הנ"ל לדין וחייבו ב"ד שבועה לחתנו של בעל אכסניא
 הנ"ל מחמת רגלים לדבר ונשבע על שקר ובלכתו מהב"ד
 לביתו עבר דרך השוק ונפל שם על השוק ומת . ואח"כ
 כשמשמשו את בגדיו מלאו אללו מפתח אחר להמנעול
 המקולקל של התיבה וכשהיה על דף שטהרוהו עליו ולבשו
 אהו את הטלית שלו והתחילו לקרוע את העטרה של
 כסף מעל הטלית אזי מיד נפל השמונה מאות ר"כ שהיו
 חפורים חחת העטרה שלו . ונכריס הדברים שבשבת שבר
 את המנעול ונגז את המעות וחפר אהת העטרה
 שלו ואח"כ נשבע על שקר . ועד אהו מעשה לא נשמע על
 האיש שום דבר רע והיה הולך בדרך ישרה וקבע עיתים
 לתורה רק עתה לא עמד בנסיונו ומשום שהיה איש

ישר

ישר פ־עיה רחמנא בהאי עלמא כדי להציאו לחיב
העוה"צ :

שוב אירע שם ברחגאלע שאיש אחד תבע את חבירו
לדין והיה חבירו מודה במקלח הטענה ומייבוהו
צ"ד ליטבע שבועה דאורייתא והנחבע לא היה מסרהב
ע"ז כלל וכשראו צ"ד שהוא רואה ליטבע אזי דמוהו על
יום אחר אולי בחוך כך ישוב וכשבא הזמן המוגבל היה
רואה ליטבע והצ"ד חשדו אותו שהוא רואה ליטבע על
סקר . ע"כ היה להם ישוב הדעת אם ליתן לו שבועה
אם לא ובחוך כך נטל הס"ת בידו וקפץ ונשבע אזי אמר
לו הרב אם נשבעת באמת אזי אין עליך שום אשמה בזה.
אך אם אולי נשבעת על סקר אזי בעל הגמול יפרע ממך
בקרוז. אזי באותו לילה עברו אנשים גונבי המכס מהסחורות
הפסולות שנמלא בידם אזי קנה מהם האיש ההוא שנשבע
על סקר ובאותו לילה נתפס האיש ההוא משרי הממשלה
ונתוהו במשמר ועי"ז ירד מנכסיו ונעשה עני . ושני
המעשיות האלו שמעתי מרב אחד שהוא מראגאלע שסיפר
זאת לדבר ברור :

מעשה מה שאירע בעיר הלוסק שהיה שם איש אחד
פשוט רק שהיה ירא ה' ולא היה ביכלתו להבין
בספרים כלל ונסע צימי הקיץ לבאברויסק אולי יזדמן לו
מה להרויח שם והשכיר את עלמו לאיש אחד להיות נוטר
חילני מאכל העושים פירות שלא יגנבו מהם הפירות וכמה
וכמה חילנות היה שם והיה דרכו לומר תהלים בע"פ
והחילנות

והאילנות הנ"ל היה רחוק מהעיר והוא היה נוטר יחידי
 שם. פעם אחד זלילה התמרמר את עלמו בזכיה באמירת
 תהלים בקיפיתל למנלח על אילת השחר וישן מתוך זכיותו
 ועיקר הזכיה שלו הייתה על מה שלא זכה לחכמת התורה
 וטבע של החיצונים היינו הקליפות ר"ל להחדק באיש עלב
 ויחער משנתיה והנה שני אנשים עומדים לנגדו זקנים
 ונשואי פנים ויאמר האחד אני תשה רבכם והשני אמר
 אני אליהו הנביא ויאמר להם למה באתם אלי ויאמרו לו
 שמענו את זכיותך שבחפנך שיהיה לך יד בחכמת התורה
 לכן באנו אליך ללמוד אתך וכן נבואה בכל לילה ולילה
 ללמוד אתך ואחר שתוכל ללמוד אזי תקשיב לדברינו לכל
 אשר אנו מלויים אותך אז תהיה מאושר מאוד וילמדו ספר
 הזהר אתו כמו חלי שעה באמצע הלילה וכן יעשו בכל
 לילה. ויהי ככלות הקיץ בתחילת החורף כאשר כלתה אללו
 שמירת האילנות אזי חזר לעירו להלוסק. וגם שם היו
 באים בכל לילה ללמוד אתו ספר הזהר ומקומו היה להתפלל
 בבהמ"ד של ר' אשר ז"ל ושם היו לומדים תורה. פעם
 אחת הייתה מחלוקת בין הלומדים במקום אחד בפשט דברי
 הזהר והאיש הנ"ל היה מקומו אלל החנור כדרך הפחותים.
 ויהי כאשר שמע שהם מפלפלים בפשט דברי הזהר וילך
 אליהם ויאמר רבותי שמעוני ואף אני אענה חלקי בפשט
 דברי הזהר ויאמר להם הפשט ויראו הלומדים כי הפשט
 רחוק מאוד מן האמת רק התפלחו על ידיעתו בזה אשר
 הם היו יודעים אותו מכבר כי הוא עם הארץ ולא היה

לו שום ידיעה לקרוא בספרים כאלה. ועוד פעמים אירע
 כזאת ויאמר להם ג"כ פשט רחוק מן האמת ומקומו היה
 צבהמ"ד של ר' אשר ז"ל והגבאי דשם הוא בנו ר' זלמן
 נ"י והוא מופלג גדול והוא דר צבהמ"ד שהיה לו שם מקום
 דירה עבור צ"ב פעם אחת בשבת אחר התפילה הלכו כל
 העם לאכול סעודת הלהרים כדרבם והאיש הנ"ל לא הלך
 לאכול אך צכה במרירות לצ והאיש ר' זלמן אחרי כי שם
 ביתו ראה כי הוא יושב ואינו הולך לסעוד וצוכה במרירות
 אזי שאל את פיו שיודיעו שורש דבר על מה זה ועל מה
 זה ויספר לו כל אשר קרהו כנ"ל רק עד כה הייתי סובר
 שקדושים המה צאמת והא' משה רבינו והשני הוא אליהו
 הנביא אך צלילה הזה הבנתי שהמה מהחלוניס מהקליפות
 ר"ל וישאל לו איך הבנת ויאמר לו כי אמרו לי צלילה
 הזה שדליק נר שלריכיס להלימוד ולא אביתי כי אמרתי
 להם ששבת היום ואמר לי אחד אני משה ר' ואני אומר
 שמותר אתה להדליק ועתה אומר שאסור והשני אומר ג"כ
 אני אליהו הנביא ואני אומר לך שמותר אתה להדליק ואתה
 אומר שאסור ואעפ"כ לא אביתי להדליק ויכו אותי, בכל
 זאת לא הדלקתי וידליקו המה ולמדתי אללס, אבל עתה
 אני מבין כי המה מהחלוניס וממקור הטומאה ר"ל [ולכן
 לא למדו אתי פשוטים ישרים ואמיתים רק רחוק מן האמת
 אחרי שהם מעלמא דסקרא מכוחות הטומאה ר"ל] ועתה
 שאל עלה מר' זלמן נ"י מה לעשות עתה ויאמר לו
 ר' זלמן הנ"ל שילך ויספר זאת לפני הגאון ר' מנחם מענדיל

ז"ל שהיה אז אב"ד צהלוסק ואח"כ נהקבל לסלוצק שם ר"מ
 והוא הנקרא כפי כל ר' מענדיל סליצקער ז"ל אזי הלך
 האיש הנ"ל ושאל עלה מהגאון הנ"ל וידוע שרבי האשכנזים
 אין להם חלק בנסתרות . ויהי כאשר שאל אח פיו נתן
 לו עלה פשוטה שבאותו לילה של מולאי שבת הבא ילין
 צבהמ"ד הנ"ל ושם יהיו נעורים עשרה לומדים מופלגי
 תורה ושופר יהי' מוכן להם וכאשר יבאו החילונים הנ"ל
 להאיש צבהמ"ד אזי יעמדו הלומדים על רגליהם ויכריזו
 עליהם בחרס חמור כחרס יהושע בן נון שלא יהיה להם
 שום שייכות להאיש הנ"ל כלל וכלל ויתקעו בשופר וכך
 היה כי באותו הלילה נתועדו הלומדים צבהמ"ד של ר'
 אשר ז"ל והנבאי ר' זלמן הנ"ל היה ג"כ עמהם ועסקו
 בתורה כמעט עד חלי הלילה והאיש הנ"ל שכב שם על
 הספסל ופתאום התעורר משינתו צבהלה ויאמר להלומדים
 החילונים הללו עומדים לנגדי וחובעים אותי שאלך ללמוד
 עמהם אזי עמדו כל הלומדים על רגליהם ויחרימו אותם
 כנ"ל ויתקעו בשופר וברחו החילונים הנ"ל כמטחוי קשת
 ומאז והלאה לא באו אללו רק שפעם אחד נראו לו דרך
 חלון ויאמרו לו למה לא חפלת להיות מאושר בארץ ושוב
 לא ראה אותם כל ימיו חייו . והלומדים הנ"ל אשר היו
 נעורים באותו הלילה המה ספרו לי המעשה הזה .
 מהמעשה הזאת נוכל לידע כי שיטת המינים הוא שקר
 מוחלט שהם אומרים שלא יוכל להיות דבר נגד חוקי הטבע
 ומהמעשה הזה נוכל להבין שיש כמה דברים בעולם שהמה

נגד חיקי הטבע גם נוכל ללמוד מזה אמינות תוה"ק כמה
הוא כוחו הקדושה מתגברים על כוחות הטומאה אשר
החרס שלנו היה בו כח להגרש אותם :

מעשה מה שסיפר לי מופלג אחד מו"ה מנחם מענדל
נ"י והוא בנו של רב גדול מה ששמע מפיו רבו
מה שקרה לו איך שהיה לרבו של ר' מענדל הנ"ל חולי
נכפה ר"ל ואעפ"כ הי' תלמד עם תלמידיו רק שהיוס שהי'
מרגיש בנפשו שביוס זה יקרה לו חולי הנ"ל היה משלח
את תלמידיו והיה אומר להם כי חולה הוא יוס זה והיה
מעלים מהבריות את החולי הנ"ל כדי שיתנו לו תלמידים
ואשתו היתה לנועה מאוד והיתה משמרתו ביוס זה מאוד
כי באותו יום שיקרה לו חולי הנ"ל היה מרגיש מקודם
וכך נהג שנים רבות אך שברבות הימים נתגברה אללו
החולי ר"ל והיה סר וזעף מאוד והוא היה ניין ונכד של
הגאון מו"ה אברהם אבלי מווילנא ז"ל פעם אחת הרגיש
בנפשו שביוס זה יקרה לו חולי הנ"ל אזי שלח את תלמידיו
לציתם והוא היה סר וזעף מאוד ואחר שקרה לו החולי
הנ"ל אזי נרדס מעט ברוב עלב וראה בחלומו כי בא
אליו אביו זקנו הגאון ר' אברהם אבלי ז"ל ושאל אותו מה
לך בני ויאמר לו ר' לי מאוד ויאמר לו הגאון הנ"ל אל
חדאג מזה הא לך עשב אשר אני מניח תחת מראשותך
ותבשל את העשב הנ"ל במים ותשתה ותרפא ממחלתך
ואח"כ נשתקע האיש הנ"ל בשינה ואח"כ כאשר קם משינתיה
שכח את חלומו לגמרי . ויהי כאשר לקחה אשתו את

הכר יס

הכרים והכסתות להליע את המטה אזי מלאה את העשב
הנ"ל תחת מראשותיו ומדמה בנפשה שמתחמא ידוע לבעלה
את העשב הנ"ל ובמתכוין הניחן בעלה תחת מראשותיו
על כן לא היה אלה לפלא ע"כ לקחה את העשב הנ"ל
והניחה בהתיבה שלה אח"כ אחר איזה שבועות הלכה האשה
הנ"ל להתיבה אזי מלאה בהתיבה את העשבים האלו אזי
שאלה מאשה מה עוזן של העשבים האלו ותספ- לו כי
מלאה זאת תחת מראשותיו ביום שקרה לו החולי הנ"ל
אזי מיד הזכיר המלמד הנ"ל את חלומו ומיד לזה לה
שחבשל את העשבים האלו ושתה את מי הבישול הנ"ל
ונרפא ממחלתו :

מעשה שאירע בעיר קארמע הסמוכה לטשערניגעו
בשנת תרמ"ג אשר אני נסעתי אז קרוב מעיר
קארמע ושמעתי זאת מכתם אנשים גם כחבו אז זו המעשה
בכתבי עיתים היינו שאיש אחד הולך רגל לן במלון אלל
אשה בעלת אכסניא ולמחר ביום הלך לדרכו דרך יער
אחד הוא לא הרחיק כ"כ מהמלון עד שפגע בו עכו"ם
אחד והרגו והטמינו בין אילני יער הקטנים וחתך את
לשונו שלא ילך להגיד בחלום על ההורג כי השקר הזאת
הוא מורגל בפי אינו יהודים שאם לא יחתכו את הלשון
של ההרוג אזי ילך בחלום להגיד על ההורג לכן חתך את
לשונו . אח"כ בלילה בא בחלום להאשה בעלת אכסניא
וסיפר לה איזה א"י הרג אותו ובאיזה מקום הוא מולנע
ובקש מאתה שתראה להשתדל שיבא לקבורת ישראל, גם

ספר לה מזה שהא"י חסך את לשונו אזי תיכף כשהשכימה
 אזי הליעה זאת לפני שרי המתשלה לחפש את העכו"ם
 ומלאו את קרדומו מלוכלת בדם גם חיזה דברים מההרונ
 ונתנו אותו במשטר גם חפשו את ההרונ ביער ומלאו אותו
 וקברוהו בקבורת ישראל :

שוב היה מעשה סביב ווארשא אשר שמעתי זאת מאיש
 נאמן שהיו באיזה מקום איש ובנו רוכלים המחזרים
 בכפרים ובאו בבקר בערב שבת בכפר הסמוך לעירם והלך
 האב בבית אחד אלל הא"י והבן הלך בבית אחר אלל
 הא"י והניח הבן את תפיליו והתחיל להתפלל תפלת שמרית
 בתוך כך הלך הא"י אלל אמתחתו ולקח חתיכה של בורית
 ושאל את פיו המקח של ליטרא בורית ואמר לו כך וכך
 מיד חרה אפו של הא"י מדוע הוא שואל כ"כ ציוקר ולקח
 את קרדומו והכהו על ראשו והרנו מיד נודעזע הא"י הלז
 כי היתה זאת בפתע פתאום בלא שום התבוננות ואח"כ
 כשהרנו נח מרוגזו וחרד מאוד אולי יודע הדבר לשרי
 המתשלה ויועץ עם אשתו ואנשי ביתו מה לעשות עם
 ההרונ אזי נתנו ענה להסיק היטב את התנור של בית
 החורף ולהשליך שם את ההרונ ולשורפו באש לבל יודע
 לשום איש . ויהי כאשר הסיקו היטב את התנור ורצו
 להשליך את ההרונ לשם ותפשו הוא ואשתו לההרונ ורצו
 למשוך אותו להתנור ונעשה גם כי לא יכלו להזיזו
 ממקומו גם בניו עזרו אותו ולא הועילו מאומה כי לא
 יכלו

יכלו להזיזו ממקומו בשום אופן אז הבינו שאין זה תדרך
 הטבע רק שחפץ השי"ת הוא שלא לשורפו אזי אמרו שלע"ע
 יעמינו אותו בלשכת החשאי שהיה לו עד למחר ולמחר
 יראו מקום לקבור אותו אזי נטלוהו ונתנוהו בלשכת החשאי
 שהיה לו ואביו של ההרוג בא לעירו לביתו על שבת קודש.
 ויהי כאשר ראתה אותו כלתו אשת בנו ושאלה אותו על
 בעלה ואמר לה שהיה בצקר בכפר הסמוכה לעיר ולא
 נדע לו הסיבה מדוע לא בא לביתו על שבת קודש
 וכששמעה כלתו זאת אזי נתנה את קולה בבכי ותתמרמר
 ע"ז מאוד. ויהי בלילה כאשר נשתקעה בשינה בא אללה
 בעלה ההרוג בחלום וספר לה את כל המאורע הנ"ל היינו
 האריך המעשה שהרגו הא"י ואיך שהיו מסייעים אותו מן
 השמים שלא לשורפו בתנור מחמת שמתעסו לא גרמו לו
 כ"כ לשרף וספר להם שעתה הוא בלשכת החשאי ובקש
 מאתה שתראה במהרה להשתדל שיבא לקבורת ישראל שאם
 לא תקדים ע"ז יקברו הא"י הנ"ל אזי השכימה שחרית
 וספרה זאת לפני שרי הממשלה ונסעו שמה ומלאו אותו
 בלשכת החשאי והביאו אותו לעיר וקברוהו בקבורת
 ישראל:

מעשה מה שסיפר לי איש נאמן ששמע מפי זקנו מה
 שאירע לו היינו שהיה רוכב על הסוס בלילה של
 מולאי ש"ק דרך יער. והיה מזמר זמירות וכשהגיע להזמר
 של אדיר איוס ונורא שמע קול ביער שעונים בצר לי לך
 אקרא ונודעזע האיש מאוד והבין הענין כי יש איזה צרה
 ביער

צ'ער זה מ'ד רכב במהירות אל העיר והודיע זאת לאנשי
 העיר אזי ילאו מהעיר עשרים אנשים רוכבי סוסים לחפש
 צ'ער ומלאו שם הרוג ישראל ולקחו אותו וקברוהו .
 מהמעשיות האלה יש ללמוד חמונת השארת הנפש לאחר
 מיתה ויחס של קבורת ישראל :

מעשה מה שאירע זה מקרוב בכפר א' שהיה דר שם
 גביר א' מפורסים ובכפר השני הסמוכה לה היה
 דר ג"כ גביר מפורסים והיו מחוננים זה עם זה היינו
 שבתו של הגביר הא' היתה נשואה לבנו של הגביר השני
 אח"כ מת הגביר הא' אביו הבן ויאו הגביר לפני מותו
 שיוליכוהו לבית הקברות לעיר חסובה הסמוכה לשם ולא
 לעיר קטנה הסמוכה להם יותר ויהי אחרי מותו אזי לקחו
 בנו הנ"ל שהוא חתנו של הגביר השני ויחנהו על העגלה
 ויליכוהו להעיר חסובה הנ"ל כאשר לוהו אביו ומדי עברו
 על דרך כפר השני אשר שם דר חותנו שהוא הגביר השני
 אזי נכנס הבן הנ"ל אלל חותנו הגביר ושאל אותו חותנו
 מה טיבו של נסיעתו אזי ספר לו את המאורע שברלונו
 להוליכו להעיר חסובה הנ"ל לקוברו שם כי כן לוהו אביו
 ויאמר לו חותנו הגביר והלא לאחר מיתה הוא הכל שוה
 לפני המת כי המתים אינם יודעים מאומה ואם יוליכוהו
 להעיר אזי יבקשו פאתך אלף ר"כ דמי קבורה ע"כ יעץ
 לו שיוליך את אביו להעיר קטנה הסמוכה אשר הגבאי
 דשם הוא ש"ב ויקחו מאתו סך קטן וכן עשה שקבר אותו
 בהעיר קטנה וזה היה ביום ד' וכאשר עבר אחר זה

שלשה

תדרך
 שלע"ע
 ולתחר
 הששאי
 קודם.
 על
 ולא
 קודם
 זרמר
 אלה
 היינו
 ו
 מן
 לו
 בקש
 ששם
 רית
 אותו
 ורת
 מה
 של
 מר
 לך
 רה

שלשה ימים היינו צליל שבת קודש כאשר שכב הנביר השני
 על מטתו ליטן שינת הלילה כאשר התנמנס מעט אזי בא
 אליו בחלום מחותנו הנביר הנ"ל ותבע אותו לדין צב"ד
 של מעלה על מה שעיכב אותו מלקוברו בהעיר חסובה
 הנ"ל ואמר לו למה חסת כ"כ על האלק ר"כ שלי שיחפלו
 עבור קבורתי אזי תיכף הקיץ הנביר הנ"ל משינתו וישלח
 לקרוא להסו"ב דשס וסיפר לו את כל המאורע ואמר לו
 שהוא מרגיש בנפשו שהוא צריך למות תיכף בסביל זה אזי
 נזה לפני מותו וחי אחר זה עוד איזה שעות ואח"כ שבק
 חיים לכל חי :

10145

תם ונשלם

ד' עש"ט
אזי בא
צ"ד
חשובה
שיחכלו
וישלח
אמר לו
זה אזי
כ' שבק

UNIVERSITÄT PETERBAM
LIBRARY

